

https://idubgd.edu.ua/sites/default/files/2_viddiluvvr/01_metodichni_rekomendaciyi_z_integraciyi_genderni_h_pidhodiv_v_sistemu_pidgotovki_fahivciv_dlya_sektoru_bezpeki_i_oboroni_ukrayini.pdf.

4. Ganguli I. R., Hausmann M., Viarengo M. Gender Differences in Professional Career Dynamics: New Evidence from a Global Law Firm. Harvard CID Faculty Working Paper. 2020. № 378.

5. Lockwood D., Prohaska A. Police officer gender and attitudes toward intimate partner violence: How policy can eliminate stereotypes. *International Journal of Criminal Justice Sciences*. 2015. Vol. 10 (1). P. 77–90.

6. Silvestri M. Police culture and gender: Revisiting the «cult of masculinity». *Policing (Oxford)*. 2017. Vol. 11 (3). P. 289–300.

7. Statista. Gender distribution of full-time law enforcement employees in the United States in 2017. URL: <https://www.statista.com/statistics/195324/gender-distribution-of-full-time-law-enforcement-employees-in-the-us/>

Катерина Завальнюк

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування

Науковий керівник:

к.ю.н. **Ярошенко А. С.**

доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ НА ЗАКОНОДАВЧОМУ РІВНІ В УКРАЇНІ

Зтикаючись з поняттям гендеру, найчастіше у людей одразу виникають описові ознаки притаманні представникам різних статей: генітальна будова, зовнішні особливості, репродуктивною системою – тобто саме з біологічними характеристиками. Більш того, говорячи про стать, ми передусім за все маємо на увазі спочатку нерівність, а не просто різницю між чоловіками та жінками. Поряд з нерівністю стоїть ієрархія та влада, що містяться у гендерних відносинах. Влада у цьому розумінні трактується як неоднаково розподілені такі ресурси як: статусні, економічні, часові. Гендерна теорія передбачає зміни в соціальній реальності, і її метою є гарантування гендерної рівності.

Основним правовим актом в Україні, спрямованим на реалізацію рівних прав та можливостей для чоловіків та жінок, є Конституція України, яка закріплює рівні права чоловіків і жінок.

Стаття 24 Конституції України передбачає, що “Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Рівність прав жінки і чоловіка забезпечується: забезпечуванням жінкам рівних з чоловіками можливостей у громадсько-політичній і культурній діяльності, у здобутті освіти і професійній підготовці, у праці та винагороді за неї; спеціальними заходами щодо охорони праці і здоров’я жінок, встановленням пенсійних пільг; утворенням умов, які дають жінкам можливість об’єднувати працю з материнством; правовим захистом, матеріальною і моральною підтримкою материнства і дитинства, що містить надання оплачуваних відпусток та інших пільг вагітним жінкам і матерям”[1].

Задля розвитку цих положень Конституції 2005 року було прийнято спеціальний законодавчий акт із гендерних питань Закон України “Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків”, що втілює основоположні принципи рівності двох гендерів. Цей закон трактує те, що відсутність привілеїв та обмежень за статевою ознакою і є рівністю прав жінок та чоловіків. Основна мета згаданого Закону - забезпечити досягнення законними правами чоловіків та жінок рівного статусу в усіх сферах життя суспільства та усунення дискримінації за ознакою статі [2].

Завдяки наполегливій боротьбі жінок та правових підстав, за останні століття статус жінок значно змінився. Ті можливості та змоги, які мають жінки зараз та сприймаються суспільством як належне, наприклад: наявність вільного здобутку вищої освіти, виборче право, право займатися науковою діяльністю, займати вищі керівні посади, вільне працевлаштування і т.д. Так, не можна не згадати такий феномен як «фемінізм», який, на жаль, для деяких ще й досі здається страхітливим. Фемінізм - це боротьба за рівні права та можливості для чоловіків та жінок. Для сучасності нашого світу, в цьому терміні немає нічого радикального, дане явище слід розглядати як типову ліберальну тенденцію громадської

думки. Але слід зауважити, що фемінізм – це не тільки про жінок, зазначене визначення також охоплює й чоловіків, особливо на початку історії боротьби.

Варто звернути увагу на те, що з 2010 року Експертну раду з питань розгляду звернень за фактами дискримінації за ознакою статі утворено на підставі ст.2 Конвенції ООН “Про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок”, у якій йдеться про той факт, що всі держави-учасниці погоджуються вжити всіх належних заходів для усунення будь-якої дискримінації жінок.

Враховуючи все вищевикладене, можна зробити висновок, що в Україні існує потужна основа гендерного законодавства, яка надає змогу жінкам почувати себе захищеними та рівними в правах з чоловіками. На відміну від багатьох країн Африки та Азії, українки мають майже рівні можливості в освіті, доступі до медичного обслуговування та правосуддя. Відповідно до тенденцій у багатьох країнах пострадянської та Східної Європи жінки “заповнюють” ринок праці та державний сектор майже однаково. Однак на посадах з найбільш концентрованими фінансовими та державними ресурсами вони мають найменше представників. Тому було б доцільно встановити та впровадити реальні механізми включення прав жінок та гендерної рівності у роботу національних установ та місцевих органів влади (особливо шляхом посилення ролі національної державної служби в цьому процесі).

1. Конституція України [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – с. 141. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

2. Закон України “Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків” [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2005. – № 52. – с. 561. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15#Text>

Катерина Задосенко
аспірантка кафедри
соціальної і гуманітарної політики
Національної академії державного
управління при Президентові України

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Функціонування організаційного механізму забезпечення гендерної політики повинно ґрунтуватись на діяльності сукупності установ, як державних, так і недержавних, до яких варто відносити: комітети, комісії органів законодавчої та виконавчої влади; міністерства, відомства, комітети; департаменти, управління, відділи в структурі органів виконавчої влади; незалежні від органів державної влади структури, що мають самостійний статус; органи судової влади; міжнародні організації; неурядові організації; науково-дослідницькі установи; засоби масової інформації; фонди, спонсорські установи, благодійні організації; координаційні ради, міжвідомчі комісії тощо.

У даному випадку йдеться не лише про самостійну діяльність таких інститутів, а й про взаємодію між ними, яка не обмежується відносинами щодо підпорядкування, а мається на увазі ефективна співпраця. На відміну від звичайного процесу управління, де чітко визначені вертикальні взаємовідносини між відповідними суб'єктами управління, у забезпеченні функціонування організаційного механізму мають брати участь організації, установи, відомства, які, хоча і працюють в одному напрямі, але не підпорядковуються одна одній.

На особливу увагу заслуговує те, що важливою складовою частиною організаційного механізму повинні бути неурядові та міжнародні організації, науково-дослідні установи, засоби масової інформації. Тому потребує узгодження й координація їх діяльності, що зумовлює необхідність становлення єдиної публічної політики гендерної рівності, яка б забезпечувала ефективне функціонування комплексного організаційного механізму забезпечення гендерної політики в Україні [1-2].

Аналіз методів та засобів функціонування гендерної політики, її запровадження в країнах світу, дає можливість визначити, що до організаційного механізму забезпечення гендерної політики мають входити:

- стратегічно орієнтовані гендерні групи, які складаються з представників держа-